

Homilia de Mons. Xavier Echevarría en la Missa de la Jornada Mariana de la Família a Torreciutat

Homilia de Mons. Xavier Echevarría en la Missa de la Jornada Mariana de la Família a Torreciutat celebrada el 8 de setembre de 2007.

13/09/2007

Estimadíssims germans i germanes:

Us donem gràcies Déu U i Tri, també a vós Santa Maria, pel do que ens feu de participar en aquesta divuitena Jornada Mariana de la família, al Santuari de Torreciutat.

Ens sentim ben units, per la Comunió dels Sants, a totes les famílies d'Espanya, del món, demanant la benedicció més copiosa del Cel per a cada llar. L'amor i la proximitat a la nostra Mare, que el fundador de l'Opus Dei, sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, va viure i ens va inculcar apassionadament, serà sempre recurs segur, per a nosaltres i per a les famílies, mentre recorrem els camins d'aquesta terra. És lògic que acudim especialment a la Mare de Déu a fi d'aprofitar aquestes jornades a l'empara de la Família de Natzaret, model perpetu i pròxim de la vertadera família. Però, a més a més, avui s'afegeix una circumstància, que és motiu de particular alegria: amb tota l'Església

celebrem la gran festa de la Nativitat de la Mare de Déu.

El lema escollit per a aquest any és “La família, santuari de la vida” Són paraules que concorden molt bé amb la festivitat hodierna, perquè la nostra Mare és el primer santuari de la Vida. Felic sou, i digna de tota alabança: «de vós va sortir el sol de justícia, Crist, el nostre Senyor», com expressa l'antífona d'entrada de la missa.

Ens omplim de goig perquè commemorem la vinguda a aquest món nostre, de Maria, la Mare de qui és la Vida, amb majúscula. En els designis amorosos de Déu, va correspondre a Ella la dita i el compliment del que ja havia anunciat el Senyor pel Profeta: «la Mare de Déu concebrà i donarà a llum un fill i li posarà per nom Emmanuel». Per això, Maria és també la porta per on s'accedeix a la

Vida, per on s'aprofundeix en el camí d'estimar santament a Crist. Gràcies Mare perquè, com ens ensenyava sant Josepmaria, **amb aquesta paraula teva –fiat— ens heu fet germans de Déu i hereus de la seva glòria. Beneïda sigueu!.** «Jo sóc El Camí, la Veritat i la Vida», diu el Senyor (Jn 14,6), i comenta sant Agustí: «Ell és la Vida per tenir-la des de tota l'eternitat al costat del Pare (cf. Jn 1,4), i perquè ens fa, mitjançant la gràcia, partícips d'aquesta mateixa vida divina» (De verb. Dom. Serm. 54). Aquí rau la nostra seguretat, encara que s'alcin moltes dificultats, al llarg del nostre pas per aquesta terra.

Amb tota claredat ens ho confirma l'apòstol sant Pau, en la seva carta als Romans: «sabem que, als que estimen Déu, tot els serveix per al bé». Amb una intensa fe i esperança teologals, sant Josepmaria ho resumia amb tres paraules: ***omnia in***

bonum!: per als que estimen Déu totes les coses són per a bé. No ens esglaï l'abundància del mal. Déu pot més!: és omnipotent, misericordiós, fidel a les seves promeses; és, com escriu sant Joan, un Déu «que ens va estimar fins a l'extrem». I, perquè no tinguem cap dubte, sant Mateu conclou l'evangeli que acabem de llegir amb el significat del nom Enmanuel: «Déu-amb-nosaltres».

Estimades famílies: demanem a la Santíssima Mare de Déu de Torreciutat que totes les famílies del món aprenguin a ser santuari de la vida; en primer lloc, que acullin joiosament —perquè és una benedicció divina—, cada filla o fill que Déu els envia. Us recordo unes paraules del meu volgutíssim predecessor Mons. Àlvaro del Portillo: «el Senyor es complau en les famílies nombroses, avui més necessàries que mai. Amb la cultura del benestar material —de

l'egoisme—, recolzant-se en mils abusos, s'ha organitzat la propaganda de la por als fills; el rebuig a la prole que el Senyor concedeix ha rendit en tants llocs, i de manera més alarmant als països on impera l'hedonisme: s'ha pervertit l'ordre natural, per donar pas a una apologia dels instints (...). Vosaltres —concloïa D. Àlvaro—, tots, tenim per davant una tasca meravellosa. Vosaltres demaneu al Senyor que us beneeixi amb una corona de criatures, per educar-les com a bons fills de Déu».

Ocupem-nos sempre que les famílies s'apliquin també a acceptar i a créixer, cada dia amb més ardor, la vida divina que Jesucrist ens ha portat amb la Redempció; i de mode particular, que desitgin ardentment —i supliquin Déu amb constància i insistència— que el Senyor cridi els seus fills al seu servei per al que Ell vulgui, a través d'una conducta

sincerament cristiana. Aquests són els millors tresors que es guarden a les llars.

Coneixeu de sobra que la família és imprescindible per a la societat i per a l'Església, perquè és l'àmbit de la formació integral i de la transmissió de la fe. Com recordava el Papa Benet XVI, «les famílies cristianes constitueixen un recurs decisiu per a l'educació en la fe, per a l'edificació de l'Església, (...) així com per ser llevat, en sentit cristià, en la cultura generalitzada i en les estructures socials». Ara, estimadíssims germans, a hores d'ara, que les realitats de la família i del matrimoni, d'un home amb una dona, es troben sotmeses a grans perills i amenaces, se'ns presenta l'ocasió de demostrar amb les paraules i amb els fets la grandesa d'aquestes veritats fonamentals.

Per això, demaneu-li a Déu una descendència nombrosa, insisteixo. Però no us conformeu només amb què aquests fills vinguin al món. Continueu donant —com ho feu— la vostra existència sencera per cadascun d'ells. Doneu-los també, constantment, el vostre amor i sentit sobrenatural perquè sàpiguen conduir-se com a bons cristians i, per tant, com a bons ciutadans. No us conformeu mai amb el que ja heu fet, per molt que hagi estat. Tingueu en compte que, com repeteix ben sovint el Sant Pare, «en l'actualitat, un obstacle particularment insidiós per a l'obra educativa és la massiva presència, en la nostra societat i cultura, del relativisme que, en no reconèixer res com definitiu, deixa com última mesura només el propi jo amb els seus capritxos; i, sota l'aparença de la llibertat, es transforma per a cadascú en una presó, perquè separa l'un de l'altre,

deixant cadascú tancat dins el seu propi "jo"».

Amb una certa freqüència, es comenta que, en aquests temps, corren aires difícils per a l'educació dels fills. Amb un pronunciat pessimisme, de vegades s'escolta que, fins i tot quan els pares i germans procuren fer-ho bé, no és possible evitar que algun fill es torci; o afegeixen que resulta gairebé una utopia que tots surtin endavant amb vida recta. No us desanimeu: amb la gràcia de Déu, sempre es pot aconseguir aquest bon objectiu; hi ha molts exemples d'innombrables llars que, amb tenacitat i esforç, amb optimisme cristià i humà, han aconseguit aquest ambient familiar que veritablement ha format magníficament els seus fills.

En aquest sentit, voldria comentar breument un aspecte particularment important: si us interessa —que us

interessa! — que les vostres cases siguin santuaris de la vida, on es respiri aquest magnífic clima, tingueu molt en compte, com explica Benet XVI, que «per a una autèntica obra educativa no n'hi ha prou amb una bona teoria o una doctrina que comunicar. Fa falta quelcom molt més gran i humà: la proximitat, viscuda diàriament, que és pròpia de l'amor i que té el seu espai més propici davant tot en la comunitat familiar».

Per tant, si desitgeu aconseguir aquesta proximitat amb cada filla, amb cada fill, dediqueu-los el millor del vostre temps —**els fills són el més important: més important que els negocis, que el treball, que el descans**, repetia sant Josepmaria—; escolteu-los sense presses; mostreu-los confiança; dialogueu amb ells; dineu i sopeu amb ells sempre que pugueu —fent tot el que estigui en les vostres mans per aconseguir-ho—;

procureu participar plegats en les celebracions litúrgiques i en les festes de família; conviviu, ajudeu-los al compàs del «dia a dia». A través de la unitat familiar quotidiana aprendreu en primer lloc vosaltres; i a més a més, amb el vostre exemple —**els pares eduquen fonamentalment amb la seva conducta**—, creixeran les virtuts en aquestes criatures. Apreciareu, alhora, com maduren elles i ells; també com els majors van tibant cap amunt dels petits, i agraireu a Déu aquesta llar vostra, vertader planter de vida. Sense oblidar que, com a premi a la vostra generositat i a la vostra entrega, seran capaços de respondre a la seva vocació cristiana, en la forma que el Senyor els proposi.

M'atreveixo, en aquest sentit, a transmetre-us un desig, que porto en el meu cor: ambicioneu que Déu regali el do del celibat apostòlic per a

les vostres filles o fills, si aquesta és la seva Voluntat. Vegeu-lo sempre com quelcom joíós, perquè realment ho és. Comentava en una ocasió sant Josepmaria: **un cristià que procura santificar-se en l'estat matrimonial, i és conscient de la grandesa de la seva pròpia vocació, espontàniament sent una especial veneració i un profund afecte cap als quals són cridats al celibat apostòlic: i quan algun dels seus fills, per la gràcia del Senyor, emprèn aquest camí, s'alegra sincerament.**

També, us recordo que, en realitzar la vostra feina de mares i de pares, no esteu sols. Compteu amb l'ajuda de tantes persones que resen per vosaltres, i que estan disposades a ajudar-vos en l'educació dels joves. Però, sobretot, compteu amb l'auxili de Déu. El Senyor us acompanya constantment. En aquesta tasca de la formació i de la transmissió de la fe,

hem de cuidar, en primer terme, els mitjans sobrenaturals: l'oració, el tracte assidu amb el Senyor, la recepció dels sagraments. Reseu, parleu dels vostres fills amb Déu. Afegeixo el que assenyalava ben sovint sant Josepmaria: **Si hagués de donar un consell als pares, els donaria sobretot aquest: que els vostres fills vegin (...) que procureu viure d'acord amb la vostra fe, que Déu no està només en els vostres llavis, que està en les vostres obres; que us esforceu per ser sincers i lleials, que us voleu i que els estimeu de debò.**

Déu—amb—nosaltres. El mateix Crist s'ha quedat realment present, «tots els dies fins a la fi del món», en la Sagrada Eucaristia. Ell és el Pa de Vida: «Jo sóc el pa viu que ha baixat del cel. Si algun menja aquest pa viurà eternament». Alimenteu i sosteniu la vostra vida familiar amb aquest tresor diví, perquè tinguin

vida tots els seus membres. Procureu participar, almenys, en la missa dominical; però si podeu fer-ho tots els dies, millor. I acudiu a adorar Jesús Sacramentat, amb visites breus, o acompanyant-lo des de la vostra llar, des del lloc de treball.

Comportar-vos de manera que els vostres fills palpin la vostra fe i la vostra pietat davant la presència real de Jesucrist, quan feu una genuflexió davant el sagrari; quan seguïu amb atenció i devoció cadascuna de les parts de la Santa Missa, o quan us prepareu amb dignitat i reverència —fins al vestit personal— per rebre el Senyor en la Sagrada Comunió.

Mons. Àlvaro del Portillo, solia recordar que la Santíssima Mare de Déu "perquè fos digna d'arribar a ser Mare de Déu, va ser concebuda sense taca de pecat original, preservada immune de qualsevol culpa personal, per lleu que pogués semblar, i enriquida amb tota mena de dons i

gràcies per l'Esperit Sant»: Ella ha estat el primer santuari de vida.

Estimades famílies, us ho torno a repetir: No tingueu por a la vida! La força divina es demostra sempre molt més potent que totes les dificultats! Aquesta força se'ns entrega del mode més incomparablement gran en l'Eucaristia, com deia Joan Pau II repetint-ho des de l'inici del seu Pontificat, i afegia: «el futur de la humanitat es forja en la família».

Acudim a la intercessió de la Sagrada Família de Natzaret: que sigui per a tots i per a les nostres llars punt de referència, objecte d'oració constant i confiada. I, al mateix temps, que sigui un model en el nostre interès de donar testimoni de Crist i de portar, als qui ens envolten, la vida dels fills de Déu. Així sigui.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/homilia-de-mons-xavier-echevarria-en-la-missa-de-la-jornada-mariana-de-la-familia-a-torreciutat/> (25/03/2026)